

V ě c: Dr. J. H. v Bratislavě proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o diety.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: — — —

Podle usnesení min. rady z 27. července 1920 přísluší ženatým státním zaměstnancům na Slovensku jak při původním jmenování, tak při pozdějším případném přeložení z moci úřední diety stanovené pro exponované zaměstnance, nemohou-li se pro úředně zjištěný nedostatek bytů do nového působiště nebo do místa poblíže se nalézajícího a normálně přístupného přestěhovati.

Není sporu o tom, že st-1 jest ženat, že jeho rodina dosud bydlí v Trnavě, a že st-1 pro nedostatek bytů domácnost svoji do Bratislavy přestěhovati nemohl. Není sporu konečně ani o tom, že st-1 v kritické době do Bratislavy do úřadu dojížděl a ke svoji rodině do Trnavy se vracel.

St-1 namítá jen, že město Trnava nelze v poměru k Bratislavě považovati za město poblíže se nalézající a normálně přístupné, ježto jest 47 km vzdáleno, a i kdyby st-1 denně do Trnavy jezdil, že má nárok na diety proto, že je nucen v Bratislavě snídati a obědvati, a ježto na něm nemůže býti žádáno, aby denně ztrávil 4 hodiny ve vlaku a vydán byl trampotám s cestou spojeným.

Diety, na něž st-1 dle odst. II. D 2 usnesení min. rady z 27. července 1920 činí nárok, jsou, jak z úvodní věty odst. II. D usnesení toho plyne, v podstatě »odškodným« a sice »odškodným« za výlohy, které ženatému státnímu zaměstnanci se zařízenou domácností vcházejí tím, že příkázán jsa službou k určitému úřadu, nemůže podstatné složky životní (byt, stravu, prádlo) v rámci svoji domácnosti opatřovati a je tedy nucen žiti a také skutečně žije úplně mimo pravidelnou svoji domácnost. Dojížděl-li však st-1 denně od svoji rodiny do úřadu, nežil mimo pravidelnou domácnost a není zmíněný předpoklad na poskytování diet splněn, třebaže jednotlivé potřeby opatřoval mimo svoji domácnost. Pak ovšem jest zcela nerozhodné, zda město Trnavu lze pokládati za místo »poblíže« Bratislavy se nalézající a »normálně přístupné«, kdyžť st-1 v kritické době skutečně odtud do úřadu dojížděl. Odpadá proto i otázka st-lem nadhozená, zda poskytnutí volného traťového lístku lze pokládati za ekvivalent diet či nikoliv.

Jeví se proto stížnost bezdůvodnou a bylo ji jako takovou zamítnouti.

Č. 3823.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Do kategorie § 4 dávk. řádu z r. 1920 ve smyslu § 7, odst. 4 tohoto řádu nenáleží převod, který byl dle dřívějšího řádu dávkou postížen, třeba by byl podle § 4 dávk. řádu z r. 1920 od dávky osvobozen.

(Nález ze dne 27. června 1924 č. 11.869).

V ě c: R. a M. P. v Jugoslavii proti zemskému výboru v Brně (zem. taj. Dr. Frt. Híkl) o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Manželé R. a M. P. prodali kupní smlouvou z 8. dubna 1921 některé pozemky v R., jichž nabyli svatební smlouvou z 22. května 1920 od tehdejší vlastnice pozemků těch M. H., matky M. P.

Platebním rozkazem z 21. listopadu 1922 vyměřil mor. zem. výběrčí úřad dávku z přírůstku hodnoty částkou 991 Kč 91 h, vzav za základ pro výpočet přírůstku obecnou hodnotu jedné míry převedených pozemků v den 1. ledna 1903 podle údajů zcizitelů částkou 500 Kč, celkem při výměře 26.020 m² částkou 6783 Kč 10 h.

Rekursu, v němž namítáno, že z převodu polovice těchto pozemků na R. P. byla dávka z přírůstku hodnoty na základě ceny 1600 Kč za míru vyměřena a zaplácena, nebylo nař. rozhodnutím vyhověno. — — —

Nss shledal stížnost důvodnou. Předmětem sporu jest jediné, zda za nabývací hodnotu polovice pozemků, která patřila R. P., měla, jak stížnost tvrdí, ve smyslu § 5, odst. 1 řádu dávk. z roku 1920 vzata býti hodnota její při posledním převodu dávce podrobeném, totiž při převodu s M. H. na R. P. smlouvou z 22. května 1920 provedeném, či zda správně jest stanovisko žal. úřadu, že k tomu posléz uvedenému převodu hleděti nebylo a že proto i ohledně polovice R. P. jest vzítí za nabývací cenu hodnotu obecnou v den 1. ledna 1903.

Názor stížností hájený jest uznati za správný. Dle § 5 dávk. ř. z r. 1920 jest přírůstek hodnoty rozdíl mezi zcizovací hodnotou nemovitostí a mezi hodnotou nabývací, t. j. hodnotou při posledním převodu dávce podrobeném nebo po rozumu §§ 2 a 3 od dávky osvobozeném. Byl-li tedy převod po 1. lednu 1903 dávce z přírůstku hodnoty podroben, sluší jako nabývací hodnotu při příštím převodu vzítí hodnotu, která při dřívějším převodu jako hodnota zcizovací byla základem vyšetření přírůstku hodnoty, neboť dávk. řád chce podrobiti dávce z přírůstku hodnoty jen onen převod, který dosud nebyl zpoplatněn; převody, které podrobeny byly dávce z přírůstku hodnoty před účinností dávk. řádu z r. 1920, nelze proto pokládati za takové, které náleží do kategorie § 4 d. ř. z r. 1920, třeba snad dle tohoto dávk. řádu by dávce z přírůstku hodnoty nepodléhaly a nehodí se na ně ustanovení § 7, odst. 4 dávk. ř.

Když tedy žal. úřad k převodu s M. H. na R. P. smlouvou z 22. května 1920 provedenému nehleděl, dovoláváje se § 7, odst. 4, věta 1. d. ř., odporuje výrok jeho zákonu a bylo jej proto zrušiti jako nezákonný dle § 7 zák. o ss.

Č. 3824.

Státní úředníci: * Úředníka, který byl jmenován lesmistrem ve stavu lesnicko-technického personálu pro státní správu lesů obecních a jiných na Slovensku a přidělen službou jako přednostá státního lesního úřadu, dlužno při propočítání — má-li na ně nárok — posuzovati ve smyslu nařízení z 1. února 1924 č. 34 ř. z., odd. IX. dle postupových lhůt skupiny A, třebaže nemá předepsaného vysokoškolského vzdělání.

(Nález ze dne 27. června 1924 č. 11895).